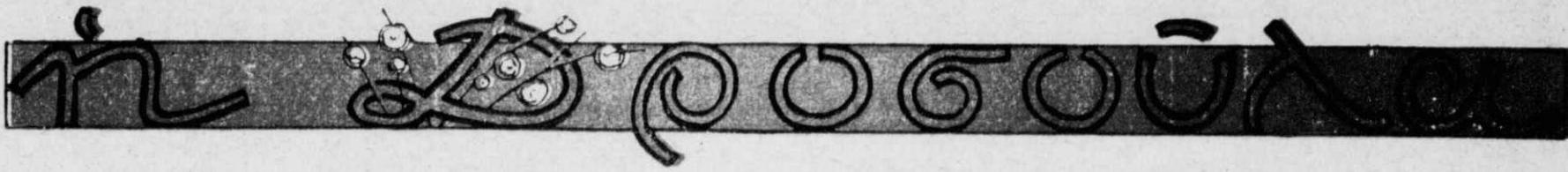

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

- Τί θέλετε νὰ κάμω;
- Νὰ τὴν διώξης ἀπ' ἔδω.
- Νὰ τὴ διώξω, καὶ ποῦ νὰ τὴ στεῖλω;
- ‘Ο ἀστυνόμος σηκώθηκε καὶ τράθηξε πρὸς τὸ ἄντικρυνό καφενεῖο, ἀφήνοντας τὸ μαντολῖνο στὸ γραφεῖο του.
- Οἱ νοικοκυραῖοι τὸν ἀκολουθῆσαν ἐσπίσω ἀπαιτητικοί.
- Νὰ τὴ διώξω. Μὰ ποῦ νὰ τὴ στεῖλω; Γιὰ πέστε μου καὶ σεῖς; τοὺς ρώτησε.
- Νὰ, ὅπου θέλεις στεῖλε τὴν! ‘Αστυνόμος εἶναι. Στεῖλε τὴν στὴν Πάτρα, στὰ παληόσπιτα!...
- Πίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ!... εἶπεν ὁ ἀστυνόμος καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καθαλληκευτὰ, καὶ γύρισε πρὸς τοῦ καφενείου τὸ γκαρσόνι, ποὺ στεκόταν ἐκεῖ, ἔγκοντας τη μύτη του:
- Παιδί, φέρ’ ἔνα τοίπουρο καὶ μπόλικα στρα, ἀλια.

Καὶ ἔπειτα γυρίζοντας στοὺς προεστῶτες τοῦ χωριοῦ:

— Καλά. ‘Αφῆστε καὶ θὰ ιδοῦμε.

‘Αλλὰ ἡ ἡμέρες πέρναγα καὶ κανένας τίποτε οὔτε εἰδε οὔτε ἀκούσε.

Τὸ μόνο ποὺ ἀκούγαν ἦταν τὸ μαντολῖνο:

Τρίγκι—τρίγκι—ντράμ
τίρι—τίρι—ντράμ.
Τ’ ἀδικοσκοτωμένο μου,
μωρὸς φονῆς χασάπη,
καὶ πῶς ένεν τὴ σεβάστηρ,
τὴν ίδική μ’ ἀγάπη!...
Τρίγκι—τρίγκι—ντράμ
τίρι—τίρι—ντάμ.

ΟΤΙ ΔΙΑΤΑΞΗ
Ο ΚΥΡ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Μὰ οἱ νοικοκυραῖοι ὅμως, δὲν τὰ χασάνε. “Α, ὅταν θέλῃ τὸ χωριό, οὔτε καὶ ὁ Βασιλῆς δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ τὸ ὅχι.

Τέτοιες ἀηδίες δὲν τῆς ἐπιτρέ-

πει τὸ χωριό. Θά δείξουν, πρῶτα πῶς εἶνε ἡθικοὶ, στὸν καθε ἀστυνόμο, καὶ δεύτερα, πῶς εἶνε ἄνθρωποι κι’ αὐτοὶ, ποὺ ἔχουν κάποια δύναμι στὸν τόπο!... Τὴ δύναμι τους θὰ τὴν δείξουνε. ‘Αδιάφορο ἂν θὰ τὴν δείχνωνε γιὰ μιὰ φτωχιὰ καὶ ἀμοιρὴ καὶ ὅχι γιὰ τὸν ἀστυνόμο.

‘Ο ἄνανδρος ξεθυμαίνει στὸν ἀδύνατο. Καὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο, γιατὶ νὰ ρθοῦνε σὲ προσωπικά; ‘Αστυνόμος εἶνε, ποὺ τὸ ξέρεις, τί μπορεῖ νὰ ρθῇ καμμιά φορά!

‘Ἐπήγανε λοιπὸν στὸν θουλευτή:

— Τὸ καὶ τὸ, κύρ θουλευτή.

— ‘Εχετε δίκαιον, τοὺς εἶπε καὶ ἐκεῖνος. Τί θὰ τὸ κάνονυμε ἔδω πέρα τὸ χωριό!... ‘Ο ἀστυνόμος νὰ τὴν διώξῃ ἀμέσως, εἰδ’ ἄλλως θὰ ξεκουμπισθῆ κι’ αὐτός.

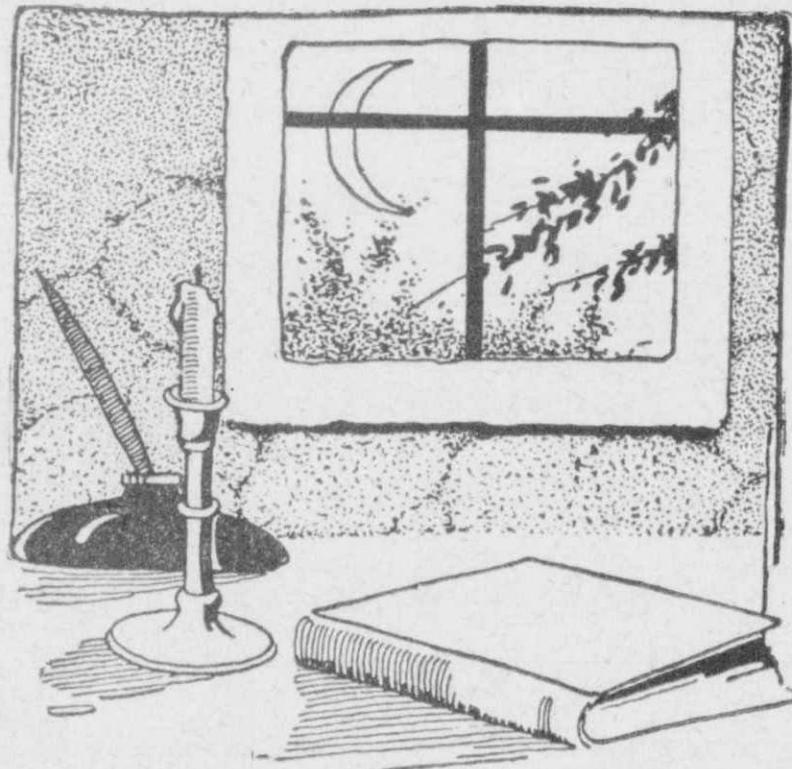
— Δὲν τὴν ἀφήνεις; τοῦ εἶπ’ ὁ ἀστυνόμος... Εγὼ νὰ ἡμούνα θὰ ἔφερνα ἀκόμα ἄλλες δυό... Δὲν εἶνε ἀνήθικο αὐτό. Ξεθυμαίνει τὸ χωριό.

‘Ο θουλευτής ὅμως δὲν θέλησε ν’ ἀκούσῃ. Σὰν καὶ νὰ θύμωσε λιγάκι. Σαν καὶ νὰ νόμισε ὅτι τὸν κοροϊδεύει ὁ ἀστυνόμος.

— Αὐτὰ, κύρ ἀστυνόμε, νὰ τὰ πῆς ἄλλοῦ... ἐκεῖνος περνᾶνε, τοῦ φώναξε ἀπότομα.

Τὰ χρειάστηκε ὁ κύρ ἀστυνόμος.

Συμμαζεύτηκε καὶ τραύλισε:

— Μὰ... νὰ μὲ συγχωρῆς, κύρ θουλευτά! Εγώ...

— Αὐτὸ ὅπου σοῦ λέω.

— Μὰ ἔγώ, δὲν ἥθελα, κύρ θουλευτά νὰ...

— ‘Ακουσες; Παρίσι δὲν εἶνε τὸ χωριό. Εἶνε ἡθικός ἔδω ο κόσμος. ‘Εδηγέρθη ἡ κοινωνία. Δὲν τὸ βλέπεις;... Οἱ νοικοκυραῖοι τὸ ζητήσανε καὶ πρέπει γὰ τοὺς γίνη... Τί διάολο... Δὲν θὰ τὸ κάνουμε καὶ παληοκαφενὲ δῶ πέρα!... Νά τα μας, δά... Νὰ φέρουμε καὶ ἄλλες δυό!... Καὶ νὰ τὰ λέη αὐτὰ ὁ ἀστυνόμος!... Δὲν ντρεπόμαστε, λέω ἔγώ!... Νὰ τὴ διώξης... Τ’ ἀκουσες; ‘Αμέσως νὰ τὴ διώξης.

— Καὶ ποῦ νὰ τὴν πάω;

— Στὰ τσακίσματα... Στὴν ἀντικρυνὴ μεριά.

— Στὴν ἀντικρυνὴ μεριά!... Καὶ τί θὰ κάνη ἔκει πέρα.

— ‘Ας ψοφήση σὰν σκυλί!... Στὸ χωριό, ἔδω, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ! Νὰ ψοφήση, εἶπα, σὰν σκυλί... Νὰ πάη νὰ τὴ φᾶν οἱ λύκοι, τέτοια ποὺ κατάντησε!...

— Μιὰ τρελλὴ γυναῖκα;... τοῦ εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, κυττάζοντάς τον κατάμματα... Μιὰ πατριώτισσά σου, νὰ τὴν πετάξω μέσ’ στὶς ἐρημιές;... ‘Ηταν νοικοκυρά, μοῦ λένε, κι’ αὐτὴ μιὰ φορά. ‘Ο ἄνδρας της ἦταν καὶ πολιτικός σου φίλος. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πῶ κι’ ἔγώ τὴ γνώμη μου.

— ‘Οχι, τίποτα δὲν ἐπιτρέπω. Ο ἄνδρας της, ἦταν μιὰ φορά, τώρα δῆμος δὲν εἶνε... Οἱ ζωντανοὶ τώρα μὲ τοὺς ζωντανοὺς κ’ σὶ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένούς. Τόσοι νοικοκυραῖοι τὸ ζητοῦν καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς χαλάσω τὸ χατῆρι.

— ‘Ορισμός σας... ‘Αλλὰ δὲν ἔχω καὶ δικαίωμα.

— ‘Εγώ εἰμαι γιὰ σένα, μὴ σὲ μέλει. Διώξε την ἔσύ.

— ‘Αφοῦ τὸ θέλεις, νὰ τὴ διώξω.

Τρίγκι—τρίγκι—ντάμ
τίρι—τίρι—ντάμ
τὸ μαντολῖνο.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΩΝ

“Ἐτοι ἀπόφασίσθηκε νὰ «ἀπελαθῆ» ἡ τρελλο-Μαραθιοῦ.

‘Ο ἀστυνόμος μοναχός του τὴν ἐπιασε, καθὼς καθότανε κυνθαριασμένη ἀπ’ δέω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἔθαλε σὲ μιὰ βάρκα.

— Νὰ τὴν περάσετε, εἶπε στὸν θαρκάρη, στὴν ἀπέναντι μεριὰ καὶ νὰ τὴν ἀφήσετε κι’ πέρα.

— Κάτι ἀνθρωπάκηδες φτωχοὶ, ποὺ τὴν ψυχοπονοῦσαν, παλῆροι συντρόφοι καὶ «κολλέγηδες» τοῦ μακαρίτη τοῦ ἄντρα της, τῆς πῆραν δυὸ «φλασοῦνες», τῆς τύλιξαν καὶ στὸ χαρτὶ λιγο τυρὶ, καὶ μὲ κάποια συγκίνησι στὰ μάτια, κατεθήκανε κι’ αὐτοὶ ὡς τὴ βάρκα, σὰν νὰ τὴν συνέθγαζαν, ὡς τὸ πέραμα.

— ‘Αϊντε, κακομοῖρα!...

— Καὶ ποῦ νὰ εἶνε, νὰ σὲ βλέπῃ ὁ συχωρεμένος ὁ Μαραθιᾶς!

Δυὸ χωροφύλακες, θιαστικοί, τὴν ἐσπρωδαν μέσα στὴ βάρκα.

— ‘Α, νὰ χαθῆς, θρωμοῦσα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.

Λόγω ἀσθενείας τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ., ἀναγκαζόει σήμερον νὰ δημοσιεύσων μὲν μόνον σελίδα τῆς συνεχείας τῆς «Δρεσούλας». Λατὸ τοῦ προσεγοῦς τύλιξαν ἡ «Δρεσούλα» εἰς 2 καὶ 3 σελίδας, δῆς πάντας.